

Warszawa, dnia 5 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 1196/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: sędzia (del.) Justyna Dolhy

protokolant sekr. sądowy Joanna Komorowska

po rozpoznaniu dnia 5 lutego 2020 r.

sprawy G. H. córki L. i S. urodzonej (...) w (...)

obwinionej o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w(...)

z dnia 11 kwietnia 2019 r. sygn. akt II W 578/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w (...) na rzecz adw. P. S. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu obwinionej w instancji odwoławczej oraz podatek VAT,

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie przed sądem II instancji w wysokości 50 zł.

Sygn. akt VI Ka 1196/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2019 roku w sprawie o sygn. akt II W 578/17 Sąd Rejonowy w(...) uznał G. H. za winną tego, że w dniu 22 czerwca 2017 r. około godz. 15:45 w R. na skrzyżowaniu drogi od osiedla (...) z drogą K-17, kierując samochodem marki R. (...) o nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wyjeżdżania z drogi podporządkowanej znakiem (...) z zamiarem skrętu w lewo i doprowadziła do zderzenia z kierującym samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), którego kierujący był w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo z drogi z pierwszeństwem przejazdu (K-17), tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Za powyższe wykroczenie Sąd I instancji wymierzył obwinionej karę 200 zł grzywny oraz obciążył ją częściowo kosztami postępowania w sprawie. Sąd orzekł również o wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu obwinionej.

Od powyższego wyroku apelację wniosła zarówno obwiniona G. H. jak i jej obrońca.

Obrońca oskarżonej zarzuciła w odwołaniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść ustaleń faktycznych w postaci art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw polegającą na nieprawidłowej ocenie wyjaśnień obwinionej oraz zeznań świadka K. W. jak również przyznanie waloru wiarygodności opinii biegłego A. B. (1) i niedostateczną ocenę zeznań świadka A. B. (2). Obrońca podniosła również naruszenie treści art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw poprzez obciążenie obwinionej kosztami opinii, w sytuacji gdy obwiniona nie jest w stanie ich ponieść z uwagi na sytuację

majątkową. W ocenie skarżącej błędy w ocenie materiału dowodowego doprowadziły Sąd do niesłusznego wniosku, że obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej i zwolnienie od ponoszenia kosztów postępowania w całości.

Obwiniona G. H. w swojej apelacji nie sformułowała konkretnych zarzutów stawianych zaskarżonemu rozstrzygnięciu, jednak lektura środka odwoławczego prowadzi do wniosku, że skarżąca zarzuca Sądowi nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Obwiniona przyłączyła się do apelacji swojej obrońcy i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie i zwolnienie jej od ponoszenia kosztów postępowania w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zarzuty apelacji i przytoczone na ich poparcie argumenty nie znalazły uznania Sądu Okręgowego i nie miały wpływu na zmianę zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji i właściwie ustalił stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego ocenionego swobodnie, zgodnie z zasadami logiki oraz wiedzy i doświadczenia życiowego. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom, które należy odnieść również do spraw o wykroczenia, Sąd Rejonowy sprostał.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujący wpływem na treść rozstrzygnięcia jest trafny wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania oraz gdy błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych nie może się przy tym sprowadzać do samego tylko zakwestionowania stanowiska sądu czy też do samej tylko nieuzasadnionej właściwą oceną dowodów polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać na nieprawidłowości w rozumowaniu sądu odnośnie do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie może natomiast prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie II Ka 192/14).

Dokonanie zatem oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 kpk (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14).

Mając na uwadze powyższe, zarzutów i zawartej w apelacjach argumentacji na ich poparcie nie sposób podzielić.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji w sposób skrupulatny przeanalizował całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Nie można uznać za trafny zarzutu dopuszczenia się naruszenia treści art. 7 kpk przy ocenie wyjaśnień obwinionej. Sąd Rejonowy ocenił treść tych wyjaśnień w sposób drobiazgowy, a przede wszystkim kompleksowy, a więc z uwzględnieniem wymowy pozostałych dowodów. W pierwszej kolejności należy podzielić stanowisko Sądu I instancji co do uznania za niewiarygodne twierdzeń obwinionej odnośnie wypełnienia przez K. W. treści druku oświadczenia sprawcy kolizji drogowej w związku z uznaniem przez niego swojej winy jako

sprawcy kolizji drogowej. Należy zauważyć, że druk ten został wypełniony tylko częściowo i z jego treści wynikałoby, że K. W. oświadcza, iż spowodował kolizję z samym sobą, ponieważ wymienione są jego dane, dane prowadzonego przez niego w dniu kolizji auta, po czym przy stwierdzeniu „spowodowałem kolizję drogową z samochodem marki” wpisane jest „j.w.”. Następnie pod tą treścią druk nie jest wypełniony do końca lecz znajduje się dopisek „verte” wskazujący, że dokument zapisany jest na drugiej stronie. Na drugiej stronie druku jest zaś napisane ręcznie oświadczenie, że samochód obwinionej pozostawiono u K. W.. Analiza treści druku prowadzi do jasnego wniosku, że obwiniona, która go wypełniała pomyliła się wypisując druk, a w końcu zdecydowała o pozostawieniu auta na posesji K. W.. W tej sytuacji Sąd I instancji zasadnie za wiarygodne uznał zeznania co do okoliczności wypełniania druku K. W. zaś odmówił wiarygodności twierdzeniom obwinionej jako ewidentnie sprzecznym z treścią dokumentu i przez to również nielogicznym. Nie można uznać zatem za zasadną argumentacji skarżących, że treść druku świadczy o tym, iż K. W. był sprawcą kolizji. Dowody w postaci wyjaśnień obwinionej, zeznań K. W. i treści wypełnionego błędnie druku nie mogą być oceniane w oderwaniu od treści opinii biegłego A. B. (1). Z opinii, słusznie uznanej przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodną, jednoznacznie bowiem wynika, że nie ma możliwości przyjęcia wersji zdarzenia przedstawianej przez obwinioną ponieważ, pomijając nawet ukształtowanie drogi w tym miejscu, uszkodzenia w samochodzie obwinionej, w tym odpadnięcie zderzaka, po którym sama obwiniona przejechała, czego nie kwestionowała, wskazują na to, że samochód obwinionej w trakcie kolizji nie stał lecz znajdował się w ruchu. Gdyby stał uszkodzenia nie miałyby takiego charakteru. Biegły potwierdził zatem wersję zdarzenia, o której zeznał K. W., że to obwiniona znajdując się na drodze podporządkowanej ruszyła do przodu i spowodowała zderzenie z samochodem prowadzonym przez K. W.. Za nietrafną należy także uznać argumentację skarżących, iż biegły opiniował biorąc za podstawę stan i ukształtowanie dróg i poboczy po remoncie ponieważ biegły, jak wynika jednoznacznie z treści opinii, miał na uwadze stan drogi z chwili zdarzenia, wynikał on bowiem ze znajdujących się w aktach fotografii miejsca zdarzenia sprzed modernizacji dróg załączonych przez samą obwinioną (k. 110-117, k. 199). Ponadto biegły jasno odniósł się do uszkodzeń w pojazdach podkreślając, że zerwanie zderzaka (po którym obwiniona następnie przejechała, czego nie kwestionowała) powoduje uszkodzenie mocowań również reflektora prawego, ponieważ elementy te montowane są razem. Takie uszkodzenie prawego reflektora wynika również z dokumentacji ze (...). Nie można zatem podzielić stanowiska obwinionej i jej obrońcy odnośnie oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji w tym zeznań K. W. i A. B. (2) w zakresie uszkodzeń pojazdów.

Sąd odwoławczy nie podzielił również zarzutu skarżących odnośnie podstaw obciążenia obwinionej kosztami. Przede wszystkim należy zauważyć, że osoba obwiniona ma obowiązek ponosić koszty postępowania, które są konsekwencją jej sprzecznego z prawem zachowania, a zwolnienie jej od tego obowiązku jest tylko odstępstwem od przyjętej reguły. Sąd I instancji obciążył obwinioną tylko częściowo kosztami tj. za opinię biegłego, przy czym bez znaczenia pozostaje fakt, że dowód ten dopuścił z urzędu, bowiem to obwiniona kwestionowała swoje sprawstwo, a Sąd dążył do pełnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności niniejszej sprawy. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów należy uznać za prawidłowe i sprawiedliwe, ponieważ obwiniona ma możliwości zarobkowe i koszty może uiścić nawet w ratach, a przy tym należy zauważyć, że nie została obciążona kosztami za obronę z urzędu, co pozwoliło jej realizować w pełni prawo do obrony na koszt Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane pod uwagę przez sąd odwoławczy z urzędu.

Uwzględniając wynik postępowania odwoławczego, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem II instancji oraz 30 zł tytułem opłaty (art. 121 § 1 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 r. oraz art. 8 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 8 sierpnia 1983 r. o opłatach w sprawach karnych). Uwzględniając zaś wniosek obrońcy z urzędu obwinionej Sąd zasądził na rzecz adw. P. S. od Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług biorąc pod uwagę treść § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

SSR del. Justyna Dołhy

--